

**תת"ע 5133/10/18 - פאדי אבו מוך נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות
תעבורה חדרה**

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

תת"ע 5133-10-18 מדינת ישראל נ' פאדי אבו מוך
תיק חיצוני: 14116616369

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	פאדי אבו מוך
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה	

החלטה

עסוקין בבקשת לבטל פסק דין שניית בהיעדר המבוקש ביום 12.12.18 ונדון לדיון.

עינתי בטיעוני הצדדים בבקשתם ובתגובהם.

בית המשפט יערת לבקשתם לבטל פסק דין שניית בהיעדר המבוקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיימ השש שנגרם לו עייפות דין.

אשר לתנאי הראשוני, בעניינו, כפי העולה מתגובה המשיבה ונספחיה, הזמנה לדין נשלחה לכתובות שה浼וקש מסר בבקשתו להישפט, כולל את שם המבוקש, ת.ז., כתובתו (כפי שמסר בבקשתו להישפט), וכן את מספר הדוח, מספר הרכב, תאריך העבירה, ותאריך המשפט, וסתטוס המסירה. ובעניין זה אפנה לעפ"ת (מחוזי חיפה) 19-12-71209-
ח'אלד נ' מדינת ישראל, 20.2.27, שם נקבע כי "תקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת "חזקת מסירה", לפיה די שהמשיבה תוכיח שההודעה נשלחה בדואר רשום לכתובתו של הנמען, והוא דרושת מסירה אישית, באופן שאף אם אין חתימה של הנמען או מי מטעמו מתקיימת החזקה ומועבר הנטול לכתפי הנמען להוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם נקבע: "כאשר דו"ח העבירה, הזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבוקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התיצבות". עוד נקבע, כי גם אם טוען המערער לשיבושים בהגעת דברי דואר יש לטען זו בריאות או בחומר ממשי, ולא תתקבלנה אמרות מסווג זה אם טוענו בעלים ולא כל תימוכין. (ראו בסעיפים 34-35 לפסק הדין בעניין סאלם; רע"פ 19/2918 פיר רוחאנא נ' מדינת ישראל (5.5.19); ועפ"ת 17-12-20229 חזן נ' מדינת ישראל). מכאן, שהכלל האמור אינם עוסקים רק בדואר שהזר כ"לא נדרש", אלא יכול לחול גם במקרה בו הוחזר דבר הדואר בציגו "מען בלתי מספיק", שהרי אם המען הוא נכון

עמוד 1

ודברי הדואר מגיעים אליו באופן קבוע ללא תקלות - כפי שטען המערער - אין כל סיבה שדווקא הדוח הכספי שנסלח לאותה כתובת לא הגע, ואם קיימים שבושים ידועים בהמצאת הדואר באופן כללי, הרי שמדובר על המערער חובה למסור כתובת מדויקת יותר למשרד הפנים, או לפחות לעורך בירור בדואר ולהסביר מדוע בפעם זו ולדבר הדואר הכספי - הכתובת לא הייתה מספיקה. המערער לא פעל כמצופה ולא מסר הסבר כלשהו בעניין המען כנדרש, וצדק בית המשפט קמא בקבעו כי המערער לא סתר את חזקת המיסירה הקבועה בחוק".

וכך בעניינו, משהזמנה לדין נשלחה לכתבת שהמבקש עצמו מסר בבקשת להישפט, וכללה את פרטי המבוקש (לראותם שם ות.ז.); והמבקש לא מסר הסבר כלשהו בעניין המען כנדרש; הרי שלא נסתרה חזקת המיסירה, ויש לראותו כדי שלא קיבל את הזימון שנשלח אליו מחתמת מחדל מצידו.

משאלו פנוי הדברים, לא הוכח כי הייתה הצדקה להיעדרו של המבוקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

באשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניינו, שעה שהמבקש לא הציג טעמים של ממש לביסוס טענת הגנתו, ולא הצבע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאלי ממש לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדיון בעילה של חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנהון סالم (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

לפיכך, הבקשה נדחתת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנהון סالم (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחים (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניית מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצאה **לצדדים**.

ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ב, 14 ספטמבר 2021, בהעדר
הצדדים.